

Oproštajni govor mons. Ivana Miklenića
na sprovodnoj misi za mons. Vladimira Stankovića
Crkva Krista Kralja, Mirogoj, 15. srpnja 2015.

**Uzoriti gospodine Kardinale,
preuzvišena gospodo Biskupi,
draga braćo kanonici Prvostolnog kaptola zagrebačkog i svi svećenici,
poštovana rodbino i draga braćo i sestre.**

Teška, ali ispunjena srca opraštamo se danas od mons. Vladimira Stankovića, koji je bio jedan od nosivih stupova Katoličke Crkve u Hrvatskoj u drugoj polovici 20. stoljeća, svećenik koji je svojim djelovanjem veoma zadužio hrvatski narod i Crkvu u njemu. „Dobar sam boj bio, trku završio i vjeru očuvao“ poručuje nam sa svetim Pavlom danas mons. Stanković koji je sav svoj život pretvorio u odaziv Gospodinu koji je ga je obdario brojnim talentima i koji je te talente stavio u službu Crkve i učinio brojna velika plemenita i časna djela u predanom služenju Bogu, Crkvi i hrvatskom narodu u najtežim povijesnim trenucima.

Rođen je u Kutini 24. veljače 1930. Godine od roditelja Franje Stakora i majke Marije r. Mikoć. Nakon pučke škole u rodnom gradu završio je 8-godišnju Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju u Zagrebu položivši 1949. maturu. Ušavši u zagrebačku bogosloviju pripremao se za svećeništvo studirajući na Bogoslovnom fakultetu na kojem je i diplomirao je 3. veljače 1957. Već u bogosloviji pokazao je svoju osobitu intelektualnu i duhovnu snagu te je započeo pisati dnevnik i to je radio gotovo do kraja života. Dnevnik samo iz prve godine bogoslovskeg života 1949./50 objavio je u svojoj 80. godini života i 54. misništva u knjizi pod naslovom “Biti svećenik po srcu Isusovu”, a već taj dnevnik otkriva da je autor osoba iznimnog intelektualnog i duhovnog potencijala i da je onodobni odgoj bio u znaku jednostavne, proučene i čvrste vjere i ljubavi prema Bogu i hrvatskom narodu.

Pripravu za svećeništvo je prekinuo radi odsluženja vojnoga roka (1952.-1954.) u Slavenskom Brodu. Nakon svećeničkog ređenja na Petrovo 1956. bio je 4 godine kapelan u župi Uzvišenja sv. Križa u Sisku, a od 1961. do 1963. bio je upravitelj novoutemeljene župe Pohoda BDM u Sisku – Capragu. Godine 1957. G. 1963. nadbiskup Franjo Šeper u imenovao ga je osobnim tajnikom i bilježnikom Nadbiskupskoga duhovnoga stola te je uz ostalo u toj službi bio pratitelj nadbiskupa Šepera na II. vatikanskom koncilu. Zahvaljujući tome što je u Rimu skupio potpise svih biskupa bivše države u znak potpore tek pokrenutom Glasu Koncila, komunističke vlasti odustale su od već planiranog potpunog zabranjivanja Glasa Koncila, u kojem je on od 1963. do 1966. bio član uprave – direktorija. Od 1968. bio je godinu dana župnik župe sv. Blaža u Zagrebu.

Godine 1969. imenovan je na službu ravnatelja Hrvatske inozemne pastve te tajnika i voditelja Ureda Vijeća BK za hrvatsku migraciju i u toj je službi ostao punih 30 godina do 1999.

te je u toj službi bio protagonist jednog od najuspješnijih djela Crkve hrvatskoga jezika u vrijeme komunizma. Neumorno je obilazio hrvatska katoličke župe i misije diljem svijeta pa je tako u SAD i Kanadi bio 15 puta, u Australiji 8, u Južnoj Africi 4, po dva puta u Novom Zelandu i zemljama Južne Amerike, a u zemljama Zapadne Europe bio je svakoga mjeseca. Za njegova toga služenja osnovano je u cijelom iseljeništvu 110 novih misija te je tako djelovalo ukupno 192 hrvatskih katoličkih središta i okupljališta diljem svijeta. Objavio je djelo enciklopedijskog značenja "Katolička Crkva i Hrvati izvan domovine".

Mudro je štito slobodu hrvatskih iseljenika i hrvatskih misija i od jugoslavenskih ambasada i od politiziranih emigranata. Često je u pohodima hrvatskim iseljenicima pratio hrvatske biskupe osobito kardinala Franju Kuharića te je po svršetku te službe objavio je petoknižje "Kardinal Kuharić u hrvatskom iseljentištvu", po knjigu o pohodu svakom kontinentu. Objavio je također na stotine članaka i reportaža o Hrvatima izvan domovine u Glasu Koncila, Kani i drugdje. Od 1970. do 1975. bio je član ureda Svete Stolice "Consilium superius pro migrationibus", a g 1973. papa Pavao VI. dodijelio mu je naslov monsinjora. Bio je predstavnik BKJ pri Međunarodnoj komisiji za migracije u Ženevi od 1975. do 1989., a od te godine sljedećih deset godina bio je po imenovanju Državnog tajništva Svete Stolice crkveni asistent te Međunarodne komisije u Ženevi.

Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu bio je 1989.-2000. honorarni predavač predmeta "Pastoralna teologija selilaca" te je za studente izdao više prevedenih knjiga s područja pastorala selilaca.

Kanonikom magistrom Prvostolnoga kaptola zagrebačkog imenovao ga je kardinal Franjo Kuharić 21. travnja 1988. Kardinal Josip Bozanić imenovao ga je kanonikom kustosom Prvostolnog kaptola zagrebačkog 12. prosinca 2005. kao i predsjednikom Odbora za obnovu zagrebačke katedrale i tu je službu vršio do umirovljenja. U vrijeme njegove službe nastavljena je intenzivna obnova zagrebačke katedrale. Kao kanonik bio je delegat zagrebačkih nadbiskupa u brojnim prigodama osobito u dijeljenju sakramenta potvrde.

U vrijeme početka agresije na Hrvatsku bio je predsjednik Središnjeg odbora Caritasa BKJ (1989.-1993.), predsjednik Hrvatskog Caritasa (1993.-1998.) te je zahvaljujući svojim međunarodnim poznanstvima zaslužan što je u Hrvatsku, punu prognanika i izbjeglica stiglo veoma mnogo materijalne pomoći u hrani i mnogim drugim potrepštinama. Nadahnjivao je, gradio i oživotvorivao jedinstvo Hrvatica i Hrvata u inozemstvu i u Hrvatskoj kršćanskim što je rezultiralo osobitom sebedarjem, požrtvovnom ljubavlju koju su osjetili veoma mnogi u potrebi. U to vrijeme bio je suosnivač i član Upravnog vijeća dječjeg vrtića "Sunce" u Đulovcu (1995.-2005.), član Upravnog vijeća klinike za infektivne bolesti "Dr. Fran Mihaljević" u Zagrebu (1993.-2000.), predsjednik Upravnog vijeća "Ljekarne Diakonia" Hrvatskog Caritasa, član Upravnog vijeća Hrvatskog Caritasa. Dao je velik doprinos procvatu karitativne djelatnosti na svim razinama naše Crkve te, upravo zahvaljujući toj pomoći, ni u najtežim časovima Hrvatske za Domovinskoga rata u Hrvatskoj nije bilo gladi ni nezbrinutih.

Osobito pri kraju ili po završetku službe u Hrvatskoj inozemnoj pastvi preuzeo je više važnih službi u Zagrebačkoj nadbiskupiji. Kardinal Bozanić imenovao ga je 1998. generalnim

vikarom Zagrebačke nadbiskupije i moderatorom Nadbiskupskoga duhovnog stola i tu je službu vrši do napunjenja kanonske dobi od 75 godina za umirovljenje g. 2006. Bio je posebno zadužen za kontakte s najznačajnijim crkvenim dobrotvornim ustanovama kao što su Renovabis, Kirche in Not i Clementia iz Njemačke te Uredom za pomoć istočnoj Europi u Washingtonu. U to vrijeme obnašao je i sljedeće službe u Zagrebačkoj nadbiskupiji te je bio: predsjednik Odbora za gradnju Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu (1998.-2005.), predsjednik Odbora Zagrebačke nadbiskupije za doček pape Ivana Pavla II. (1998.), kao i član raznih upravnih tijela Zagrebačke nadbiskupije: Zbora savjetnika, Prezbiterskog vijeća, Ekonomskog vijeća, Povjerenstva za kulturna dobra, Odbora za sakralnu umjetnost, Odbora za obnovu katedrale, član Upravnog vijeća izdavačke kuće Kršćanska sadašnjost (1994.-2011.)

Godine 2006. kardinal Bozanić ga je imenovao sucem u kauzi beatifikacije službenice Božje Marice Stanković, a 2007. i voditeljem Ureda za vezu s rimskom postulaturom u kauzi Bonifacija Pavletića o kojemu je objavio knjige i letke i tako popularizirao toga hrvatskoga kandidata za oltar.

Zadarski nadbiskup Ivan Prenda imenovao ga je 2008. generalnim tajnikom Hrvatskog ogranka Svjetske konferencije religije za mir (WCRP) te je pomagao u izdavanju glasila „Mirotvorni izazov“.

Na svoj način pomagao je Sisačkoj biskupiji te je bio i jedan je od utemeljitelja Zaklade za stipendiranje studenata Sisačke biskupije koja nosi ime sluge Božjeg Ivana Bonifacija Pavletića.

U svom svećeničkom djelovanju dao je važne doprinose svim velikim događanjima Crkve u Hrvata, bio je i autor više himana koji se i danas pjevaju u liturgiji, a izvrsno je surađivao s redovnicima, redovnicama i drugim crkvenim institucijama. Bio je iznimno jaka osobnost te je znao i vrlo hrabro javno istupati da bi zaštitio legalne i legitimne interese Crkve, hrvatskoga naroda.

Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman odlikovao ga je 1996. g. Redom Danice hrvatske s likom Katarine Zrinske. Papa Ivan Pavao II. dodijelio mu je 19. studenoga 1999. odličje "Pro Ecclesia et Pontifice". Godine 2008. primio je Nagradu za životno djelo Grada Kutine.

Preslabe su ljudske riječi da bi se izreklo život i otajstvo ikojega čovjeka, a osobito su slabe da bi izrekle sve potrebno i prikladno o tako velikoj osobi kao što je mons. Vladimir Stanković, jer njegovo je djelo tako veliko da će sigurno biti predmet dubljeg proučavanja i novih nadahnuća mnogima.

Kao vjernicima ostaje nam dužnost izricanja iskrene zahvalnosti dobrome Bogu koji nam ga je darovao i koji nas je po njemu na mnogo načina oplemenjivao i obogaćivao. Ostaje nam i dužnost da se molimo Gospodinu da mu bude blag i milosrdan sudac za njegove ljudske slabosti te da u uskrsnuću uživa vječnu Božju ljubav i mir. A ostaje nam i dužnost da svatko na svoj način i u svom služenju nastavi veliko i plemenito djelo mons. Vladimira Stankovića. Neka tako bude. Amen.